

ELİF ALTUNKAYA

AYSUNLU HİKAYE

Size kendimi takdim etmek, benim için büyük bir şeref olur. Kendimi size, büyük bir tablonun içinde elini tablonun en yüksek köşelerine uzatırken, hiçliği boyayan onca rengi bir arada tutarken göstermeliyim. Övgüleriniz için değil, fikirleriniz için değil, bana uzun uzun bakıp hüzünlenmeniz için değil. Bir sokak adamının alay ettiği bohemlerden biri olmak için, hor görülmek için, değer bulmamak için. Ancak böyle görebilirsiniz kim olduğumu. Üstüne tükürülmüş basit bir... Basit bir... Basit bir ne? Neyim ben? Bir adam mı? Asla.

Oysa bir zamanlar büyük yalanların adamıydım. (Gerçi herkes öyleydi, halâ da öyleler.) Bir gün işçinin emeğini alacağına inanır, direniş türkülerinden birini söyledim. Lise zamanında yaptığım haylazlıklar için babamdan dayak yemeyeceğime de çok inandırdım kendimi. Her sabah o günün güzel olacağına... Şimdiyse kaç yaşında adam, halâ bir yalanın peşinden gitmeyi bırakamıyorum. Bir yalanın, büyük bir yalanın büyüünde dönüyor başım.

O akşam sokaktan, ucuz elbiseleriyle kadınlar geçti. Ağızlarında pis, şüpheli bir kakhaha ve kakhahalarıyla yaydıkları o pis terli koku. Ama içlerinden biri geçmedi. Beni de ittirmede. Platinli saçları, kalitesiz makyajlarla boyanmış yüzüyle Aysun...

Ne buldu bende? Neden sevdi, kızdı, bir şeyler söyledi? Oysa ben kütük gibi durmuştum karşısında, al diyordum beni at buralardan aşağı. Çok yüksek değil hem belki sabahleyin toparlarsın beni aşağıdan ekmek almaya giderken. Ve çok sonraları görüyordum, onlarca insandan hiçbiri Aysun etmiyordu. Aslında Aysun bir uydurmaydı; insanların yapmadığı şeyleri, kendisinin yapması gerektiğine inandığından, beni sevmek zorunda bırakmıştı kendini. Veya sevmişti. Ama ben o kadar dolu değildim elbet, bir ağaç kadar seviyordum Aysun'u. Toprağımı sularsa, büyürdüm; yeşillenirdim. Sulamazsa küserdim. Oysa o benden yerimden kıpırdamamı istedi. Kızdı bana. Ben de ona bağırardım ama hiç istemedim bunu.

Dünya neyin etrafında dönüyordu, hem kendi isteğiyle mi yapıyordu bunu. Öyle veya böyle ayrıldık birbirimizden. Ayrıldığımızı inancım, bir gün kendimizi bir parça da olsa bulduğumuzu düşündüğümdendi. Bu da o büyük yalanlardan biri miydi?

Artık bunların o kadar da önemi kalmadı. Bendeniz Ruhi Bey, bir doksan boyumla ne Kaf Dağı'nın ardını görebildim ne de mutlu sonları. Artık bilmek değil, anlamak istiyorum. Aysun'u, hayatı, kendimi. Benden kopan her şeyi.